

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul III, nr. 36, Luna IUNIE 2016

Programul liturgic pe Luna Iunie 2016

Din cuprins:

- ❖ Activitatea tipografică în Țara Românească;
 - ❖ Pagini de Catehism
 - ❖ Omilii ale Sfinților Părinți;
 - ❖ Sfinți în Iunie;
 - ❖ Evenimente parohiale;
 - ❖ Învățăture duhovnicești;
 - ❖ Jurnal de gospodină;
 - ❖ Proverbe și zicători;
 - ❖ Despre țările din Oceania;
 - ❖ Colțul copilăriei;
 - ❖ Sfatul medicului;
 - ❖ Meditații.
- ❖ **5 Iunie 2016:** Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
 - ❖ **9 Iunie 2016:** Joi – Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor); ora 09:00 AM Utrenia; ora 10:00 AM Sfânta Liturghie; ora 11:30 AM Parastasul pentru Eroii neamului;
 - ❖ **12 Iunie 2016:** Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic); ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
 - ❖ **19 Iunie 2016:** Duminica Rusaliilor (Pogorârea Sfântului Duh); ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
 - ❖ **20 Iunie 2016:** Luni; Sfânta Treime; ora 09:00 AM Acatistul Sfintei Treimi;
 - ❖ **24 Iunie 2016:** Vineri; Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul; ora 09:00 AM Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul;
 - ❖ **26 Iunie 2016:** Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților); ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
 - ❖ **29 Iunie 2016:** Miercuri; Sfinții Apostoli Petru și Pavel – *Dezlegare la pește*; ora 09:00 AM Acatistul Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

„...Mai bine era pentru ei (oamenii pătimiși) să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor”. (2 Petru 2. 21)

Vedem în zilele noastre destui oameni care par a merge pe calea dreptății. Și întâlnim destui care să ne spună că ar fi bine să urmăm și noi calea lor. Nu pentru binele nostru, ci pentru alimentarea propriei lor mândrii, că au reușit, în sfârșit, să convingă pe cineva.

Această categorie de oameni își are propriile victime, indiferent de normele de credință pe care le urmează. Vedem prozeliți din rândurile protestanților, mergând din ușă în ușă să predice din Biblie, fără cea mai mică umbră de regret pentru păcatele săvârșite, sau viața pătimasă de dinainte de „*pocăire*”. Deși nu se jenează să spună că înainte erau bețiivi, desfrânați, furau, înjurau, etc., acum că s-au „*pocăit*” sunt deja mântuiți. Și vor să mântuiască și pe alții!

Dar să-i lăsăm în pace pe protestanți și să ne uităm în „*ograda*” noastră. După învățătura de credință ortodoxă, prin Botez se spală păcatul strămoșesc al neascultării, iar omul primește harul necesar mântuirii. Iar mântuirea se dobândește de către cei ce se ostenesc, conlucrând cu harul divin, având credință și lucrând fapte bune. Știm că voința omenească este slabă, iar firea trupului este atrasă de cele materiale. Din acest motiv omul ajunge iarăși să săvârșească păcate, chiar și după ce s-a curățit de păcatul strămoșesc în scaldătoarea Sfântului Botez. În această situație are la îndemână al „*doilea botez*”: Sfânta Spovedanie. Prin căință sinceră, prin mărturisirea păcatelor și prin hotărârea de a nu mai păcătui, omul primește iertarea păcatelor mărturisite, redobândind în același timp și harul împlănit prin săvârșirea păcatelor.

De aici încolo apare paradoxul: noi suntem creștini (ortodocși pe deasupra) și totuși trăim o viață pământească la fel ca toți ceilalți care nu au auzit de numele lui Hristos. Trudim în fiecare zi pentru a avea ce mânca, cu ce ne îmbrăca și multe altele, la fel ca toți oamenii. Dar cum ne putem dezvinovăți că ne lăsăm biruiți de patimile înjositoare, „*caracteristice*” pentru cei care nu au nădejdea mântuirii? Cum justificăm ura și dușmănia față de aproapele, când Hristos ne „îndeamnă” să iubim pe vrăjmașii noștri? Cum ne îndreptăm atunci când ne răzbunăm sau facem rău cu bună știință aproapelui ce ne-a greșit, de vreme ce Mântuitorul ne cere să întoarcem și obrazul drept celui ce ne-a lovit peste obrazul stâng? Scuzându-ne, mai mult ne acuzăm, pentru că ne întoarcem împotriva cuvintelor Răscumpărătorului nostru Iisus Hristos!

Noi am cunoscut calea dreptății din belșug, prin intermediul Bisericii și al Sfintelor Taine și am pornit să urcăm duhovnicește pe calea cea strâmtă. Urcușul nu este ușor. Este abrupt, dar prin răbdare ajungem mai sus într-un timp mai scurt. Dar dacă în timpul urcușului nostru ne întoarcem privirile spre locul din care am pornit, sau privim spre pământ și spre patimile ce odinioară ne stăpâneau, ne vom pierde echilibrul și vom cădea din starea duhovnicească în care ne vom fi aflat. Cu cât mai mare înălțimea, cu atât mai grea căderea... Și dacă după o cădere de la înălțime corpul se resimte pe termen lung, oare nu se va resimți și sufletul în același fel?

Pentru a nu fi nevoiți să reparăm stricăciunile produse sufletului nostru, este cu mult mai bine să evităm căderea prin întoarcerea împotriva poruncilor sfinte. Deși firea noastră este neputincioasă și voința slabă, putem totuși să ne fortificăm în aceste privințe prin strădanie, prin stăruință, prin întărirea credinței, prin săvârșirea faptelor bune și prin harul Duhului Sfânt ce ni se dă de sus spre plinirea lipsurilor sau neputințelor noastre.

Să rămânem pe calea dreptății pe care am început cândva să mergem și să avem nădejdea că de vom rămâne credincioși cuvintelor Stăpânului, vom avea parte cu cei încununați pentru săvârșirea călătoriei și pentru lupta cea bună!

Preot Nicolae Floroiu

ACTIVITATEA TIPOGRAFICĂ ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ ÎNTE SECOLELE XVI - XVIII (II)

Prin activitatea de tipograf, diaconului Coresi a jucat un rol decisiv pentru afirmarea limbii române în Biserica noastră. Format la Târgoviște („ot Târgoviște”), unde a învățat arta tipografică de la Dimitrie Liubavici, cum afirmă el însuși în epilogul „*Evangheliarului românesc*”, tipărit la Brașov în anii 1561-1562, dovedind și faptul că reședința domnească de la Târgoviște era la acea vreme și un puternic centru cultural și în mod special tipografic, fiind o rampă de lansare a primelor cărți tipărite atât pentru Țara Românească cât și pentru Moldova.

„*Triodul-Penticostar slavonesc*”, din 1558, este singura carte tipărită de Coresi la Târgoviște așa cum se afirmă în epilogul ei: „*în cetatea de scaun Târgoviște*”, considerată ca o importantă realizare a artei tipografice. Cuprinde numeroase frontispicii florale, viniete, ornamente liniare, inițiale ornate, precum și unsprezece xilografuri reprezentând scene din ciclul Hristologic.

În a doua jumătate a secolului al XVI-lea, un meșter tipograf, care se formase în Șcheii Brașovului, a înființat, în 1575, cu sprijinul lui Alexandru al II-lea Mircea, domnul Țării Românești (1568-1577) și a soției sale Ecaterina Salvaresso, o tipografie în apropiere de București, la mănăstirea Plumbuita. Aici, meșterii Levrentie și Iovan aveau să tipărească, pe cheltuiala domnului și a urmașului său, Mihnea al II-lea (1577-1583, 1585-1591), o „*Psaltire*” (1577) din care se păstrează numai un fragment, în Biblioteca Națională din Sofia, și o „*Evanghelie de învățătură*” (1581), primele cărți tipărite aici.

Pe la 1603, un cleric pe nume Matei, originar din Pogoniana Epirului, primea de la Radu Șerban, domnul Țării Românești (1602-1611), egumenia mănăstirii Dealu. Apoi, în 1605, datorită aceluiași domn, acesta dobânda din partea patriarhiei din Constantinopol titlul onorific de mitropolit al Mirelor Lychiei (Asia Mică).

Sub domnia lui Alexandru Iliaș (1616-1618) acesta a redactat în grecește o „*Istorie a Țării Românești*” între anii 1602-1618, cronică tradusă ulterior și în românește, ea fiind inclusă în „*Letopisețul Țării Românești*” din vremea lui Matei Basarab.

În jurul anului 1620, din inițiativa episcopului Teofil al Râmnicului s-a scris o traducere a „*Cronografului slavonesc*” de către călugărul oltean Mihail Moxa (Moxalie), prima încercare de istorie universală în limba română.

Odată cu apariția și răspândirea tiparului în Țara Românească, viața culturală avea să cunoască un avânt deosebit. Treptat-treptat manuscrisele grele, de dimensiuni mari, ferecate și bogat ornamentate la exterior au fost înlocuite de cărți mai accesibile, mai ușor de manevrat și mai ușor de purtat.

Totodată ele au devenit accesibile unui număr tot mai mare de persoane, căci limba română, în care acestea erau scrise, reprezenta un mijloc facil de comunicare interumană. Folosirea limbii române ca limbă de cultură scrisă a dus la apariția unei limbi literare, a unei limbi comune, unitare pentru întreg spațiul românesc.

Domnia lui Matei Basarab a constituit o importantă etapă culturală în desfășurarea activității tipografice, precum și a învățământului din Țara Românească. Mitropolitul Țării Românești, Ștefan (1648-1653), a fost încurajat de domnitorul Matei Basarab să tipărească o serie de cărți care au contribuit la cristalizarea stării culturale și a limbii românești. În timpul domniei lui Matei Basarab s-a desfășurat o intensă activitate tipografică în jurul Curții Domnești și a Mitropoliei de la Târgoviște.

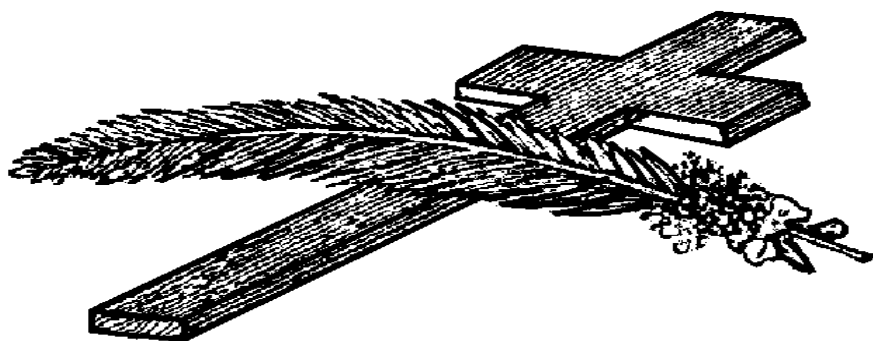
Astfel, în 1642, meșterul tipograf Ivan Kunotovici, împreună cu ucenicii săi, Proca Stanciovici, Tudor Dumitrovici și Lupin Dumitrovici, începeau la Govora tipărirea unei „*Evanghelii învățătoare*”, terminată însă abia în 1644, în tipografia de la Dealu, pe vremea egumenului Varlaam. Tot la mănăstirea Dealu se tipărea, în 1646, prin râvna arhimandritului Ioan, „*Liturghierul*”. În același an, la Târgoviște, doi tipografi, Proca Stanciovici și Radu Soicovici, începeau să tipărească un „*Slujebnic*”, terminat abia în 1648.

La mănăstirea Dealu s-a tipărit, în 1647, cu sprijinul soției lui Matei Basarab, doamna Elena (Elina), o traducere a cunoscutei opere „*De imitatione Christi*” a lui Thoma de Kempis (sec. XV), din limba latină în limba slavonă, traducere făcută de către boierul cărturar Udriște Năsturel.

Între anii 1649-1652 activitatea tipografiei de la Târgoviște a fost extrem de fructuoasă. Astfel, în 1649 Proca Stanciovici a tipărit, cu sprijinul doamnei Elena, un „*Penticostar*”, iar mai apoi, cu sprijinul mitropolitului Ștefan al Ungrovlahiei, un „*Triod*”.

Un an mai târziu, în 1650, de sub teascurile aceleiași tipografii târgoviștene a apărut o cărțuie, scrisă în slavonește, dar cu explicații în limba română, intitulată „*Pogribania preoților*”, o carte de ritual destinată înmormântării preoților, lucrare scoasă pe cheltuiala ierodiaconului Mihail.

Prin râvna și cheltuiala mitropolitului Ștefan avea să apară, în 1651, lucrarea „*Mistirio sau Sacrament*” sau „*Taine două din cele șapte, botezul și sfântul mir*”, iar în 1652, lucrarea „*Târnosania*”, un îndrumar pentru clericii ortodocși, folosit la sfințirea bisericilor. Tot în anul 1652, Daniil Panonianul avea să traducă din limba greacă în limba română „*Îndreptarea legii*”.

PĂGINI DE CATEHISM

DESPRE SFÂNTA TRADIȚIE

Ce este Sfânta Tradiție?

Sfânta Tradiție sau Sfânta Predanie este învățătura dată de Dumnezeu prin viu grai Bisericii și din care o parte s-a fixat în scris mai târziu. Ca și Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție cuprinde Descoperirea dumnezeiască trebuitoare mântuirii noastre. Ea este viața Bisericii în Duhul Sfânt, sau permanenta prezență a Duhului Sfânt în viața Bisericii.

Când a luat naștere Sfânta Tradiție? Înainte de Sfânta Scriptură, odată cu aceasta sau după ea?

Sfânta Tradiție a luat naștere înainte de Sfânta Scriptură. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a voit ca adevărurile Descoperirii dumnezeiești să fie date întâi prin viu grai, spre a fi ușor înțelese și primite. Dacă învățătura dumnezeiască s-ar fi dat de la început în scris, credința nu s-ar fi răspândit cu aceeași ușurință și putere ca prin viu grai, cu care e înzestrat tot omul. Credința se dovedește și se întărește, la cei mai mulți oameni, îndeosebi prin viu grai. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos*” (Romani 10. 17).

Cum a luat naștere Sfânta Scriptură?

La începutul Bisericii, învățătura a venit de la Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, era astfel învățătura și predica vie. Prin predicile lor, Apostolii s-au făcut și ei vestitori adevărului. Ei puneau la temelie credința lor și a acelor pe care-i converteau, aceeași Evanghelie ieșită din plinătatea cunoașterii vieții dumnezeiești ce o petrecuseră împreună și în care trăiau acum. Sfântul Apostol Pavel arată că predica apostolilor este însuși cuvântul lui Iisus Hristos, rostit prin gura Sfinșilor Apostoli: „*Cum dar vor chema numele Aceluia în Care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, de Care n-au auzit? Și cum vor auzi fără de propovăduitori? Și cum vor propovădui de nu vor fi trimiși?... Deci, credința este din auzire, iar auzirea, prin cuvântul lui Hristos*” (Romani 10. 14 – 17).

Însuși Mântuitorul a poruncit Sfinților Apostoli să propovăduiască prin viu grai: „*Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă*” (Matei 28. 19 – 20; Marcu 16. 15; Luca 9. 2). Sfinții Apostoli înșiși ne încredințează în scrierile lor că ei n-au scris în cărțile lor decât o mică parte din câte au primit de la Învățătorul lor. Sfântul Ioan, Uncenicul prea iubit al Mântuitorului, sfârșește Evanghelia sa cu aceste cuvinte: „*dar sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus, și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici lumea aceasta n-ar fi cuprins cărțile ce s-ar fi scris*” (Ioan 21. 25). Același Evanghelist Ioan declară într-una din Epistolele sale: „*Multe având a vă scrie, n-am voit să le scriu pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjduiesc să vin la voi și să vorbesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină*” (2 Ioan 1. 12). Mântuitorul însuși n-a lăsat nimic scris și nici n-a poruncit Sfinților Apostoli să scrie, ci să propovăduiască prin viu grai (Matei 28. 19 – 20).

Ce este Tradiția Apostolică?

Învățătura încredințată de Hristos, prin viu grai, Sfinților Apostoli poartă numele de Tradiție Apostolică. Din această Tradiție, sau cu ajutorul ei, s-a dezvoltat Tradiția bisericească.

Cum s-a dezvoltat Tradiția bisericească?

Sfinții Apostoli au primit învățătura dumnezeiască de la Mântuitorul, iar Biserica a primit-o de la Sfinții Apostoli, care au dat-o primilor episcopi, iar aceștia, celor de după ei, până azi. „*Tradiția, zice Sfântul Irineu, a ajuns până la noi prin grija Bisericii, fără a se născoci scrieri,*

căci ea este practică foarte deplină, neprimind nici adaos, nici micșorare”. Fericitul Augustin spune că „adevărurile Tradiției care se păstrează pe întreg pământul, au fost încredințate fie de Sfinții Apostoli, fie de Sinoadele ecumenice”. Ceea ce ține Biserica Universală și n-a fost stabilit prin Sinoade, ci a fost totdeauna păstrat, a fost dat prin autoritatea apostolică. Este deci o Tradiție Apostolică și este o Tradiție bisericească, în strânsă legătură una cu alta, cea din urmă avându-și obârșia și dreptarul în prima. Semnul adevăratei Tradiții este neîntreruperea. «Marii (teologi) ai lumii, zice Agustin, au ținut ce au găsit în Biserică. Ce au învățat de la înaintașii lor, au învățat și ei pe alții. Ce au primit de la părinți, aceea au dat fiilor». De aceea trebuie crezut numai acel adevăr de credință care nu se depărtează cu nimic de Tradiția Apostolică și Bisericească.

Ce legătură este între Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție?

Sfânta Scriptură e rodul lucrării Sfântului Duh, crescut în pomul Tradiției. Sfânta Scriptură e punerea în scris numai a unei părți din toată învățătura dată de Mântuitorul prin viu grai, adică din Tradiție. Astfel, între ele este o legătură atât de strânsă, încât cu greu s-ar putea face o deosebire între cuprinsul uneia și al celeilalte. Mărturiile lor se sprijină unele pe altele și amândouă alcătuiesc comoara unuia și aceluiași așezământ dumnezeiesc și omenesc: Biserica. Sfânta Tradiție întregeste Sfânta Scriptură prin tâlcuirea adevărată. Numai tâlcuirea dată de Sfânta Tradiție este adevărată, adică profetică și apostolică primită de Biserică, pentru textul Sfintei Scripturi. În al doilea rând, trebuie să ne servim de Tradiție, pentru că nu toate pot fi luate din Dumnezeiasca Scriptură. Sfinții Apostoli ne-au transmis învățătura Mântuitorului atât pe calea Sfintei Scripturi, cât și pe calea Tradiției Apostolice. Cuvinle Sfântului Apostol Pavel: „Așadar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (2 Tesaloniceni 2. 15), sunt tâlcuite de Sfântul Ioan Gura de Aur astfel: «De aci e limpede că (Apostolul) nu le-a dat toate în scris, ci multe pe cale nescrisă. Și cele scrise și cele nescrise sunt deopotrivă vrednice de credință, încât socotim Biserica vrednică de crezare. E tradiția, nu cerceta mai mult».

Sfânta Tradiție aparține credinciosului în parte, sau Bisericii întregi?

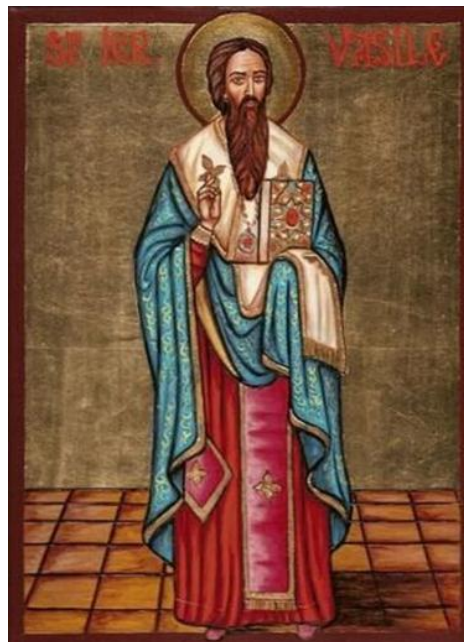
Ca viață în Duhul Sfânt, Sfânta Tradiție aparține întregii Biserici. Credinciosul și-o însușește în măsura în care viețuiește în Biserică și participă la viața Bisericii prin lucrarea Duhului Sfânt. Așa ne-o spune Sfânta Scriptură, așa ne-o spun și Sfinții Părinți. Sfântul Apostol Pavel declară: „Au nu știți că sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă va strica cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va strica Dumnezeu, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi” (1 Corinteni 3. 16 – 17). Cine strică templul, adică Biserica lui Dumnezeu, acela nu se află în Sfânta Tradiție. Sfântul Irineu, la rândul-i, ne învață: «Duhul este cheazășia nestrăciunii, întărirea credinței noastre, scara de înălțare la Dumnezeu. Unde este Biserica, acolo e și Duhul lui Dumnezeu. Unde e Duhul lui Dumnezeu, acolo e și Biserica și plinătatea harului. Iar Duhul este adevărul». Ereticii nefiind în Tradiție nu sunt nici în Biserică, și, dimpotrivă, nefiind în Biserică, nu sunt nici în Tradiție; ei nu trăiesc în comuniunea de viață a Duhului lui Dumnezeu și nu sunt în Hristos.

OMILII ALE SFINTILOR PĂRINTI

Sfântul Vasile cel Mare – Omlilia a treia la cuvintele: „Ia aminte la tine însuți!”

Dumnezeu, Creatorul nostru, ne-a dat uzul vorbirii, ca să ne descoperim unii altora simțămintele inimilor, și, datorită naturii noastre comune, să facem cunoscute celorlalți oameni gândurile noastre, dându-le la iveală ca din niște cămări ascunse ale inimii. Dacă am fi alcătuiți numai din suflet, ne-am înțelege unii cu alții numai prin gândire; dar, pentru că sufletul nostru își zămislește gândurile în ascuns în trup, ca sub o perdea, este nevoie de cuvinte și de nume ca să facem cunoscute cele aflate în adâncul nostru. Când gândirea noastră e rostită, atunci este purtată de cuvânt ca de o luntre, străbate aerul și trece de la cel ce grăiește la cel ce aude. Dacă e tăcere adâncă și liniște, cuvântul poposește în urechile ascultătorilor ca într-un port liniștit și nebântuit de vânturi: dacă însă zgomotul făcut de ascultători suflă împotriva lui ca o furtună cumplită, atunci cuvântul naufragiază, risipindu-se în aer.

Faceți asadar, prin tăcere, liniște cuvintelor mele. Poate că vă vor părea folositoare unele din gândurile aduse de cuvintele mele.

Greu de prins este cuvântul adevărului și lesne poate scăpa celor ce nu sunt cu luare-aminte.

De aceea, Duhul a rânduit ca el să fie scurt și strâns, să spună mult în puține cuvinte, ca prin scurtimea lui să poată fi ușor de ținut minte. Că firesc este ca o cuvântare bună să nu-și ascundă ideile în cuvintele obscure, dar nici să aibă idei de prisos și goale, care să nu atace tema în miezul ei.

Aceste calități le are și textul citit nouă adineauri din cărțile lui Moise, de care își aduc aminte negreșit cei care au fost cu luare-aminte la citirea lui, afară doar de a trecut neobservat pe lângă urechile voastre din pricina scurtimii sale. Iată textul: *"Ia aminte de tine însuși, ca nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat"*.

Noi, oamenii, păcătuim ușor cu gândul. De aceea, Cel care a zidit una câte una inimile noastre, știind că cele mai multe păcate le săvârșim din imboldul gândurilor noastre, a poruncit ca în primul rând mintea să ne fie curată. Și pentru că păcătuim ușor cu mintea, Dumnezeu ne cere să avem de ea mai multă purtare de grijă și pază. Că precum doctorii cei prevăzători întăresc cu mult înainte, prin mijloace profilactice, părțile mai slabe ale trupurilor, tot așa și Purtătorul obștesc de grijă și adevăratul Doctor al sufletelor a prevăzut cu o pază mai puternică mai ales acea parte a sufletului nostru pe care o știm mai înclinată spre păcat. Trupul, ca să săvârșească o faptă, are nevoie de timp, de prilej, de osteneli, de ajutători și de alte înlesniri; mintea însă dă naștere la gânduri într-o clipă și le săvârșește fără oboseală; iar gândurile cresc fără piedică și le e

potrivită orice vreme. Se întâmplă uneori că unuia dintre oamenii serioși, mândru de respectul ce i se dă pentru faptele lui, îmbrăcat pe dinafară în haina înfrânării, prin mișcarea nevăzută a inimii lui, să-i alerge mintea la locul păcatului, chiar când se află în mijlocul celor ce-l fericesc pentru virtutea lui; cu închipuirea a văzut cele poftite, și-a ticluit o întâlnire rușinoasă și, zugrăvind-și lămurit plăcerea în camara ascunsă a inimii sale, a săvârșit păcatul înlăuntrul lui, fără de martori, necunoscut de nimeni, până va veni Cel ce descoperă cele ascunse ale întunericului și vedește păcatele inimilor.

Ferește-te, dar, ca nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat, pentru că *"cel ce se uită la femeie pentru a o pofti a și săvârșit desfrânare în inima sa"*. Da, păcatele săvârșite cu trupul sunt împiedicate de multe pricini; dar cel ce păcătuiește cu gândul, păcătuiește tot atât de repede pe cât a și gândit. Deci, acolo unde căderea este grabnică, acolo ni s-a poruncit să avem și pază mai puternică. De aceea, ni s-a spus: *"Nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat"*. Dar mai bine să revenim la cuvintele cu care începe textul acesta!

II

"Ia aminte de tine însuși!". Fiecare animal are, prin fire, de la Dumnezeu, Creatorul lumii, instinctul conservării ființei sale. De cercetezi temeinic totul, vei vedea că cele mai multe animale se feresc instinctiv de tot ce le vatămă și, iarăși, printr-o pornire naturală, se îndreaptă să mănânce numai ce le este folositor. Nouă însă, Dumnezeu, Învățătorul nostru, ne-a dat această mare poruncă: să facem cu ajutorul rațiunii ceea ce animalele fac din instinct; ne-a poruncit ca pe cele săvârșite de animale instinctiv, pe acelea noi să le facem cu luare-aminte și cu o continuă supraveghere a gândurilor, ca să putem păzi cu strășnicie darurile date nouă de Dumnezeu: să fugim de păcat, după cum animalele fug de ierburile otrăvitoare, să urmărim dreptatea, după cum ele caută iarba cea hrănitoare. *"Ia aminte de tine însuși"*, ca să poți deosebi ce-i vătămător de ce-i mântuitor.

Luarea-aminte este dublă: una, prin care privim lumea înconjurătoare cu ochii trupului; alta, prin care contemplăm pe cele nemateriale cu puterea rațională a sufletului. Dacă am spune că porunca *"Ia aminte de tine însuși"* se referă la funcțiunea vizuală a ochilor, ne vom convinge îndată că e cu neputință, într-adevăr, cum ar putea omul să se cuprindă cu ochiul cu totul pe sine? Ochiul nu poate să se vadă nici pe sine; nu ajunge să vadă creștetul capului, nu vede spatele, fața și nici cum sunt așezate măruntaiele înlăuntru. Și ar fi necucernic să spui că poruncile Domnului sunt cu neputință de îndeplinit!

Rămâne, deci, să raportăm această poruncă la funcțiunea minții. *"Ia aminte de tine însuși"*, adică: analizează-te pe tine însuși în toate privințele! Să ai neadormit ochiul sufletului pentru paza ta, pentru că *"prin mijlocul laturilor treci"*; în multe locuri sunt înfipite de dușmanul tău curse ascunse; uită-te la toate cele din juru-ți *"ca să scapi din cursă ca o căprioară și din laț ca o pasăre"*. Căprioara nu cade în curse pentru că are vederea pătrunzătoare. De aceea și numele ei, de căprioară, și l-a căpătat de la vederea ei pătrunzătoare. Pasărea, la rândul ei, dacă e atentă, cu ajutorul aripilor ei ușoare zboară mai presus de viclesugurile vânătorilor. Vezi, dar, să nu pari mai

nepriceput decât animalele când e vorba de propria-ți pază! Păzește-te să nu cazi în curse și să ajungi pradă diavolului, *"vânat de el spre a face voia lui"*.

III

"Ia aminte de tine însuși", adică: Nu lua seama nici la cele ale tale, nici la cele din jurul tău, ci numai la tine însuși. Altceva suntem noi înșine, altceva cele ale noastre și altceva cele din jurul nostru. Sufletul și rațiunea suntem noi înșine, întrucât am fost făcuți după chipul Creatorului. Trupul și simțurile Sale sunt cele ale noastre. Averile, artele și meseriile sunt cele dimprejurul nostru.

- Ce spune deci această poruncă?

- Nu lua aminte la trup, nici nu urmări cu orice chip binele trupului: sănătatea, frumusețea, desfătarea cu plăceri, viața lungă; nu admira averile, slava și puterea; nu socoti mare lucru pe cele ce sunt în slujba acestei vieți trecătoare, ca nu cumva prin râvna pentru ea să disprețuiești viața ta cea adevărată, ci ia aminte de tine însuși, adică de sufletul tău. Pe el împodobește-l, de el poartă grijă, pentru ca prin luarea-aminte să fie îndepărtată, toată întinăciunea venită peste el din pricina răutății, să fie curățit de toată rușinea provenită de pe urma păcatului, să fie împodobit și să strălucească prin toată frumusețea virtuții.

Cercetează-te pe tine cine ești, cunoaște-ți firea ta! Cunoaște că trupul tău e muritor, iar sufletul nemuritor! Cunoaște că viața noastră este dublă: una, proprie trupului, iute trecătoare; alta, înrudită cu sufletul, fără de sfârșit. *"Ia aminte, deci, de tine însuși!"*

Nu te alipi de cele muritoare, ca și cum ar fi veșnice, nici nu disprețui pe cele veșnice, ca și cum ar fi trecătoare. Nu te uita la trup, că este trecător, ci poartă grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Ia seama cu toată luarea-aminte de tine însuși, ca să știi să împarți fiecăruia ce-i de folos: trupului, hrană și îmbrăcăminte; sufletului, dogmele credinței, creșterea bună, deprinderea virtuții, îndreptarea patimilor. Nu îngrășa mult trupul, nici nu căuta să pui pe dânsul multă carne, pentru că *"trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului, împotrivindu-se unul altuia"*.

Ia seama ca nu cumva îngrășând trupul să dai multă putere părții celei rele din tine. După cum la talerele balanței de îngreunezi un taler, ușurezi pe celălalt, tot așa, cu trupul și cu sufletul: mărirea unuia aduce negreșit micșorarea celui alt. Dacă trupul e gras și îngreunat cu multă carne, mintea neapărat își îndeplinește slab și neputincios funcțiunile sale; dacă însă sufletul e puternic și prin îndeletnicirea cu faptele și gândurile bune se ridică la propria sa măreție, atunci e firesc ca starea trupului să se veștejească.

IV

Porunca de a lua aminte de tine însuși este folositoare și bolnavilor, dar foarte potrivită și celor sănătoși. Doctorii poruncesc celor bolnavi să ia aminte de ei înșiși și să nu negligeze nimic din cele ce slujesc la vindecarea lor. Tot așa și Cuvântul, Doctorul sufletelor noastre, vindecă, cu acest mic ajutor, sufletul îmbolnăvit de păcat.

"Ia aminte de tine însuși", ca după mărimea păcatului să primești și ajutorul tratamentului. Ți-e mare și greu păcatul? Ai nevoie de pocăință adâncă, de lacrimi amare, de privegheri îndelungate și de post neconținut. Ți-e ușor și mic păcatul? Să-ți fie și căința la fel cu greșeala.

Numai *"ia aminte de tine însuși"*, ca să cunoști când ți-e sănătos și când ți-e bolnav sufletul. Că mulți oameni, din pricina mării lor neluări aminte, suferă de boli grele, boli de nevindecă; și nici ei nu știu că sunt bolnavi. De aceea, mare este folosul acestei porunci chiar pentru cei sănătoși cu faptele. Deci aceeași poruncă tămăduiește pe cei bolnavi, dar desăvârșește și pe cei sănătoși.

Fiecare dintre noi, cei ce suntem ucenici ai Cuvântului, suntem slujitorii uneia dintre slujbele poruncite nouă de Evanghelie. Că în casa cea mare, în Biserica aceasta, nu sunt numai tot felul de vase, de aur, de argint, de lemn sau de lut, ci și felurite meserii. Că are casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, vânători, călători, arhitecți, zidari, plugari, păstori, atleți, ostași. Porunca aceasta scurtă se potrivește tuturor acestora, îmboldindu-l pe fiecare atât pentru a săvârși cum trebuie meseria lui, cât și pentru a-i stimula voința.

Ești vânător, trimis de Domnul; oare a spus: *"Iată, Eu trimit vânători mulți și ei îi vor vâna pe ei de pe orice munte"*? Ia aminte, cu foarte multă grijă, să nu-ți scape vânatul, ci să aduci la Mântuitorul pe cei pe care, sălbăticiți de păcat, i-ai prins prin cuvântul adevărului. Ești călător? Ești la fel cu cel care spune această rugăciune: *"îndreaptă pașii mei"*.

Ia aminte de tine însuși, să nu te rătăcești din drum, să nu te abați la dreapta sau la stânga. Mergi pe calea cea împărătească! Arhitectul să pună credinței trainică temelie, care este Iisus Hristos. Zidarul să vadă cum zidește! Nu cu lemne, cu iarbă, cu trestie, ci cu aur, argint și pietre prețioase.

Ești păstor? Ia aminte să nu neglijezi ceva din îndatoririle tale de păstor! Care sunt acestea? Pe cel rățacit întoarce-l, pe cel rănit oblojește-l, pe cel bolnav tămăduiește-l.

Ești plugar? Sapă de jur împrejur smochinul cel neroditor și dă-i toate îngrijirile ca să rodească.

Ești ostaș? Suferă pentru Evanghelie, luptă lupta cea bună: împotriva duhurilor răutății, împotriva patimilor trupului, luând toate armele lui Dumnezeu; nu te încurca în treburile vieții ca să plăci celui ce te-a înscris în oaste.

Ești atlet? *"Ia aminte de tine însuși"* ca nu cumva să calci legile atletice, că nimeni nu este încununat dacă nu luptă după lege.

Imită pe Pavel, care alerga, se lupta și lovea. Și tu, ca un bun luptător, să ai fixă privirea sufletului; acoperă părțile slabe ale trupului, apărându-te cu mâinile; fii cu privirea neconținut ațintită spre adversar! Când alergi, zorește spre cele dinainte; aleargă așa, ca să primești premiul.

Când lupți, luptă împotriva dușmanilor nevăzuți. Așa te vrea să fii toată viața această poruncă a Scripturii! Să nu cazi în luptă, să nu dormi, ci să fii în frunte, cumpătat și cu luare-aminte de tine însuși.

V

Nu-mi va ajunge ziua să povestesc câtă putere are această poruncă din Scriptură și cât este de potrivită tuturor celor ce slujesc Evangheliei lui Hristos. *"Ia aminte de tine însuși"*! Fii treaz,

sfătuiește-te, păzește cele prezente, poartă grijă de cele viitoare! Nu părăsi, din pricina lenei, cele de față și nici nu-ți închipui că ai în mână cele ce nu sunt și poate nici nu vor fi. Nu este oare o greșală firească la tineri, din pricina ușurătății minții lor, de a socoti că au tot ce nădăjduiesc? În liniștea nopții sau când au răgaz își fac planuri irealizabile și cu ușurătatea minții lor, sunt purtați de colo-colo; își imaginează viață strălucită, căsătorie bogată, copii mulți, bătrâneți adânci, cinste de la toți oamenii.

Apoi, pentru că nimic nu le poate opri nădejtile, se înalță cu mintea la cele mai mărețe situații pe care le pot avea oamenii: își închipuie că au să aibă case frumoase și mari, pline cu tot felul de obiecte de preț; le înconjoară cu atâta pământ cât imaginația lor deșartă poate să-l taie din tot pământul lumii, iar recoltele bogate ale acestor întinse domenii le strâng în hambare imagine.

La acestea mai adaugă cirezi de vite, mulțime nenumărată de slugi, demnități politice, stăpânire peste popoare, conducere de oștiri, războaie, trofee și chiar demnitatea de împărat. Terminând toate acestea, prin plâsmuirile goale ale minții lor, în nebunia lor mare, par că se și desfată de cele nădăjduite, ca și cum ar și fi prezente și le-ar sta la picioare. Același cusur îl au și leneșii când visează, deși le este treaz trupul.

Potolind dar această îngâmfare a minții și înflăcărare a gândurilor, și oprind ca prin frâu nestatornicia minții, Scriptura dă această mare și înțeleaptă poruncă: *"Ia aminte de tine însuși!"* Nu-ți imagina cele ce nu există, ci întrebuințează spre folosul tău cele ce sunt!

Cred însă că Legiuitorul a dat acest îndemn și ca să smulgă un alt cusur omenesc; în adevăr, fiecăruia îi place să se intereseze mai mult de treburile altuia decât de propriile lui griji. Și, ca să scăpăm de acest cusur, porunca spune: încetează de a te interesa de păcatele altuia. Nu mai da răgaz gândurilor să se ocupe de cusururile altora, ci *"Ia aminte de tine însuși"*, adică: întoarce-ți ochiul sufletului spre cercetarea propriilor tale cusururi.

Da, mulți oameni, după cuvântul Domnului, văd paiul din ochiul fratelui, dar nu văd bârna din ochiul lor.

Nu înceta deci de a te cerceta pe tine însuși, ca să vezi dacă viața ta merge după poruncile Domnului; dar nici nu te uita în jur la ceilalți oameni, ca să vezi dacă ai putea găsi vreo pată la cineva, așa cum a făcut fariseul acela nesuferit și îngâmfat, care stătea și-și dădea dreptate, iar pe vameș îl defăima, ci cercetează-te neconținut pe tine însuși să vezi dacă nu cumva ai păcătuit cu gândul, dacă nu cumva limba a alunecat, luând-o înaintea minții, dacă nu cumva ai săvârșit cu mâinile ceva nesocotit. De vei găsi în viața ta multe păcate - și vei găsi negreșit, că ești om -, spune ca vameșul: *"Dumnezeule, milostiv fii mie, păcatosul"*. Așadar, *"Ia aminte de tine însuși!"*

Aceste cuvinte îți vor fi de folos și dacă ai o stare înfloritoare și strălucită, iar viața ta se deapănă fără de piedică. Ele îți vor fi un bun sfătuitor; îți vor aduce aminte de nestatornicia lucrurilor omenești. Iar dacă ești strâmtorat de nenorociri, cuvintele acestea îți vor răsună la timp în inima ta. Ele te vor face să nu te înalți cu îngâmfare mândrindu-te fără margini, dar nici să cazi, de deznădejde, în mare descurajare. Te mândrești cu bogăția? Te lauzi cu strămoșii? Te fălești cu patria, cu frumusețea trupului și cu cinstea ce ți-o dau oamenii?

"Ia aminte de tine însuși", că ești muritor! *"Pământ ești și în pământ te vei întoarce"*.

Privește la cei care înaintea ta s-au bucurat de aceeași viață strălucită! Unde sunt cei investiți cu înalte demnități politice? Unde sunt retorii cei neîntrecuți? Unde sunt cei care organizau și subvenționau serbările populare? Unde sunt străluciții crescători de cai de curse, generali, satrapii, tiranii? Nu sunt toți pulbere? Nu sunt toți basm? Nu se reduce amintirea vieții lor la câteva oase?

Uită-te în morminte și deosebește, dacă poți, cine și cine e stăpânul, cine e săracul și cine e bogatul! Deosebește, de-ți stă în putere, pe întemnițat de împărat, pe cel puternic de cel neputincios, pe cel frumos de cel urât.

Dar dacă ai să-ți amintești de firea ta omenească, n-ai să te mândrești nicicând, ci ai să-ți aduci aminte de tine însuți, dacă *"iei aminte de tine însuși"*.

VI

Iarăși, ești de neam sărac și fără slavă, ești cel mai sărac dintre săraci, fără casă, fără patrie, bolnav, lipsit de cele de trebuința zilei, plin de frică în fața autorităților, disprețuit de toți din pricina smereniei vieții tale?

Chiar Scriptura o spune: *"Săracul nu poate suferi amenințarea"*. Dar nici nu-ți pierde nădejdea că n-ai nimic din cele râvnite de oameni! Dimpotrivă, gândește-te și la bunătățile pe care le ai de pe acum de la Dumnezeu, dar și la cele ce-ți sunt păstrate, prin făgăduință, pentru mai târziu. Mai întâi ești om, singurul dintre viețuitoare făcut cu mâna lui Dumnezeu. Oare, dacă judeci drept, nu-i de ajuns aceasta, ca să te bucuri cel mai mult că ai fost făcut de mâinile lui Dumnezeu, Cel ce a creat totul?

Mai mult încă: fiind făcut după chipul Creatorului tău, vei putea, printr-o bună-viețuire, să te înalți până la aceeași cinste cu îngerii. Ai primit suflet rațional. Cu el cunoști pe Dumnezeu.

Cu mintea contempli natura existențelor; cu ea, culegi fructul cel preaplăcut al înțelepciunii. Toate animalele de pe pământ, domestice și sălbatic, toate câte trăiesc în apă și câte zboară prin văzduh îți sunt roabe și supuse.

N-ai inventat tu, omule, artele și meseriile? N-ai întemeiat tu orasele? N-ai născocit tu toate câte-s de trebuință și câte-s spre desfătare? Nu-ți sunt mările accesibile datorită rațiunii tale? Nu slujesc vieții tale pământul și marea? Nu-ți arată văzduhul, cerul și corurile de stele ordinea lor? Pentru ce te superi că nu ai cal cu frâu de argint? Ai, însă, soarele, care, prin alergarea lui cea iute, te luminează ca o făclie în fiecare zi! N-ai strălucirile argintului și ale aurului? Ai, însă, luna, care, prin strălucirea ei, te scaldă cu nemăsurata ei lumină! Nu umbli în trăsuri aurite?

Dar picioarele tale îți sunt cea mai potrivită trăsură! Pentru ce, dar, ferești pe cei cu punga plină, dar care au trebuință de picioarele altora ca să se miște? Nu dormi pe pat de fildeș? Ai, însă, pământul mult mai de preț decât fildeșul, care-ți face odihna dulce, somnul grabnic și lipsit de griji! Nu locuiești sub acoperiș de aur? Ai, însă, cerul care strălucește cu frumusețile de nedescris ale stelelor! Și toate acestea sunt numai bunătățile cele omenești date ție de Dumnezeu! Dar sunt altele și mai mari!

Pentru tine, Dumnezeu între oameni; pentru tine, împărțirea Duhului; pentru tine, nimicirea morții; pentru tine, nădejdea învierii; pentru tine, poruncile dumnezeiești, care-ți desăvârșesc

viața; pentru tine, calea către Dumnezeu, prin îndeplinirea poruncilor; pentru tine, pregătită împărăția cerurilor; pentru tine, cununile dreptății gătite ție, celui ce, pentru virtute, nu fugi de ostenelile virtuții.

VII

Dacă vei lua aminte de tine însuși, vei găsi în jurul tău mai multe frumuseți și bunătăți decât acestea.

Te vei desfăta cu cele ce ai și nu te vei supăra de cele ce-ți lipsesc.

Să ai neconținut înaintea ochilor porunca aceasta! Îți va fi de mare ajutor. De pildă: a pus mânia stăpânire pe gândurile tale și, împins de furie, rostești cuvinte necuviincioase și faci fapte cumplite și sălbatice? Dacă vei lua aminte de tine însuși, vei potoli mânia ca pe un mânz neputincios și neînfrânat, atingând-o cu lovitura rațiunii ca și cum ai atinge-o cu o varga; îți vei stăpâni limba și nu-ți vei îndrepta mâinile spre cel ce te-a mâniat. Iarăși: năvălesc poftre rele și, ca un tăun, îți ațâță sufletul spre porniri nestăpânite și desfrânate? Dacă vei lua aminte de tine însuși, îți vei aminti că plăcerea de acum va avea sfârșit amar, că gâdilarea de acum din trupul tău, pricinuită de plăcere, va naște viermele cel înveninat care te va munci în veci în iad, și că înflăcărarea trupului va ajunge mama focului veșnic. Ei bine, atunci plăcerile vor pleca îndată, fugărite; și minunata potolire și liniște se va pogori în sufletul tău, așa cum se potolește gălăgia unor slujnice zburdalnice la sosirea unei stăpâne înțelepte.

"Ia aminte, dar, de tine însuși!" Cunoaște că o parte a sufletului tău este rațională și cugetătoare, iar alta, irațională și pătimasă. E firesc ca prima să conducă, iar cealaltă să asculte și să se supună rațiunii. Deci, să nu lași ca rațiunea, fiind robită, să ajungă sclava patimilor, dar iarăși, nici să îngădui patimilor să se ridice împotriva rațiunii și să pună stăpânire pe suflet.

Mai mult, luarea-aminte și studierea atentă a propriei tale persoane te va conduce și la cunoașterea lui Dumnezeu.

Dacă iei aminte la tine însuși, nu mai ai nevoie să descoperi pe Creator în celelalte creaturi; vei contempla în tine însuși, ca într-un microcosmos, marea înțelepciune a Creatorului tău.

Din sufletul tău necorporal vei cunoaște că și Dumnezeu este necorporal; că nu e circumscris în spațiu, pentru că nici mintea ta nu avea mai înainte ședere în spațiu, ci ajunge în spațiu prin unirea sa cu trupul. Vei crede că Dumnezeu este nevăzut, gândindu-te la sufletul tău; că și el nu poate fi văzut cu ochii trupului. Da, sufletul n-are nici culoare, nici formă, nici nu poate fi definit prin vreo caracterizare materială, ci se cunoaște numai din funcțiunile sale.

Tot așa și Dumnezeu: nu căuta să-L înțelegi cu ajutorul ochilor, ci, îngăduindu-i minții credința, caută să ai o înțelegere spirituală despre El!

Admiră pe Meșter pentru chipul minunat prin care a legat sufletul tău cu trupul, încât sufletul să se întindă până la extremitățile trupului, făcând unitare mădulele cele mai deosebite ale trupului.

Gândește-te la puterea pe care sufletul o dă trupului, la dragostea trupului pentru suflet: trupul primește de la suflet viața, iar sufletul de la trup, durerile.

Gândește-te ce minunate cămăruțe are sufletul pentru păstrarea cunoștințelor! Cunoștințele noi dobândite nu întunecă pe cele de mai înainte, ci sunt păstrate neamestecate și clare, săpate în partea conducătoare a sufletului, ca într-o coloană de aramă.

Gândește-te, apoi, că sufletul își pierde propria frumusețe dacă alunecă spre patimile trupului; și iarăși, dacă se curăță de urâtenia pricinuită de viciu, se înalță prin virtute la asemănarea cu Creatorul.

VIII

Dacă vrei, după ce ai privit sufletul, privește și alcătuirea trupului și admiră ce locaș potrivit a creat Dumnezeu sufletului. Dintre toate viețuitoarele numai pe om l-a creat Dumnezeu cu facultatea de a sta drept.

Ca să cunoști, din poziția lui, că viața ta este o origine dumnezeiască. Toate patrupedele privesc la pământ și sunt plecate spre pânțele; numai omul are privirea gata spre cer, ca să nu se îndeletnicească cu pânțele, nici cu pasiunile cele de sub pânțele, ci să aibă toată pornirea lui spre înălțime.

Apoi, așezând capul în partea cea mai de sus a trupului, a pus în el cele mai alese simțiri. Acolo sunt vederea, auzul, gustul și mirosul, așezate toate aproape unele de altele. Și cu toate că sunt înghesuite într-un loc foarte îngust, nici una dintre ele nu împiedică funcțiunea celei din vecinătate.

Ochii au luat locul cel mai înalt, ca nici una din părțile trupului să nu le stea în cale; stau sub o mică ieșitură a sprâncenelor și-și îndreaptă privirile drept înainte din cel mai înalt punct al trupului.

Urechile, iarăși, nu se deschid în linie dreaptă, ci primesc sunetele din aer printr-un drum întortochiat. Și acesta-i tot semn de cea mai înaltă înțelepciune! Pe de o parte, ca sunetul să pătrundă în ureche neimpiedicat și să răsună mai bine izbindu-se de cotiturile urechii, iar pe de altă parte, ca să nu cadă în ureche ceva din afară spre a împiedica simțul auzului.

Uită-te și la limbă! Cât e de moale și cât de ușor se întoarce și într-o parte și în alta, ca prin varietatea mișcărilor ei să îndeplinească toate nevoile vorbirii!

Dinții, la rândul lor, sunt și organele vorbirii - că dau limbii sprijin puternic -, dar și slujitorii hranei, că unii o taie, iar alții o fărâmițează. Și așa, dacă vei cerceta cu atenția cuvenită și toate celelalte organe ale trupului, dacă vei cunoaște bine cum este tras aerul în plămâni, cum este păstrată căldura în inimă, dacă vei cunoaște organele mistuirii și canalele prin care circulă sângele, atunci din toate vei vedea adâncă înțelepciune a Creatorului tău și vei spune și tu ca profetul: *"Minunată este știința Ta, mai presus de mine"*.

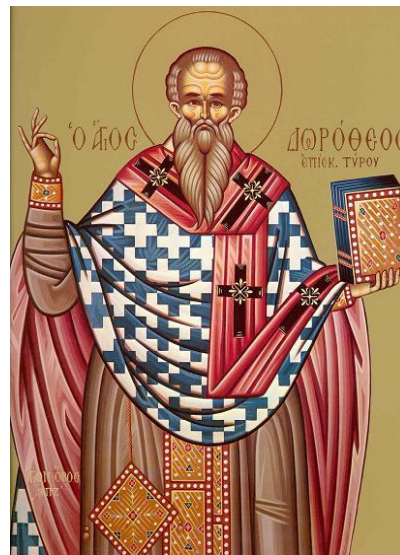
Așadar, *"Ia aminte la tine însuși"*, ca să iei aminte la Dumnezeu, Căruia fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

SFINTI ÎN IUNIE

5 Iunie 2016: Sfântul Sfințit Mucenic Dorotei, episcopul Tirului

Sfântul Dorotei a fost urmașul Sfântului Metodie, la scaunul de episcop al Tirului, pe vremea împărăției marelui Constantin. El a cunoscut prigoana împotriva creștinilor și n-a păstorit multă vreme; pentru cruzimea cea cumplită a chinurilor și-a lăsat scaunul și se ascundea prin neștiute locuri, pe când împărătea marele Constantin și Biserica a luat pace. Sfântul Dorotei s-a întors la Tir, la scaunul său și păstora bine turma oilor celor cuvântătoare, aducând pe mulți de la închinarea idolilor, la Hristos. El a trăit până pe vremea împăratului Iulian, cel ce s-a lepădat de credința creștină. Acesta, luând împărăția, ura Biserica lui Hristos, la început nu pe față, ci în ascuns poruncind dregătorilor să prindă pe creștini și să ucidă pe cei ce nu cinstesc idolii vechilor credințe păgâne, cu aceasta el crezând că poate să zdrobească cu totul credința în Hristos și sfânta lui Biserică, îndepărtând pe creștini din toate dregătoriile împărătești și prigonindu-i pe față în toate chipurile.

Bătrânul episcop Dorotei, văzând chinuirea cea mare ce se făcea creștinilor și-a lăsat iarăși scaunul Bisericii din Tir, fugind de groaza prigonitorilor și a luat drumul pribegiei după cuvântul Domnului, care zice: *"Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă."* (Matei 10. 23). Ieșind el din cetatea sa, a mers în Tracia, dar nici acolo n-a scăpat de idoli, chemându-l astfel Dumnezeu la cununa mucenicească. Și a fost prins de dregătorii lui Iulian în cetatea Diopole și a suferit multe bătăi, răbdând multe pătimiri. Și și-a dat fericitul său suflet în mâinile lui Hristos Dumnezeu, fiind foarte bătrân. El a lăsat felurite scrieri folositoare creștinilor în limba greacă și latină, fiind bărbat desăvârșit în înțelepciunea cea duhovnicească, atât cea dinlăuntru, cât și în cea din afară. El a scris viețile Proorocilor și ale Apostolilor și alte cuvinte și tâlcuiri folositoare. Iar acum, fiind el însuși scris în cartea vieții, petrece împreună cu acei Sfinti, ale căror vieți le-a scris. Amin.

12 Iunie 2016: Sfântul Cuvios Onufrie cel Mare și Petru Atonitul

Cuviosul Onufrie a fost un mare sihastru din Egipt și a trăit pe la anii 350-400. La început a petrecut o vreme într-o mănăstire cu viață de obște, din părțile Tebaidei, mănăstire ce se află în pustia numită Ermopole. Chemat însă la viața pustnicească după pilda Sfântului Ilie și a Sfântului Ioan Botezătorul, a ieșit din viața de obște și a locuit în pustie nevăzând față de om, vreme de șaizeci de ani. Pe Onufrie l-a aflat Marele Pafnutie, care a călătorit în toată pustia cea mai adâncă, dorind să cunoască și să scrie viața celor mai mari bărbați ai pustiei. Umblând el șaptesprezece zile prin pustie și ajungând la locul unde era Sfântul Onufrie, a mers Pafnutie la el și l-a rugat să-i spună numele său și toată petrecerea vieții sale. Cunoscând Pafnutie toate acestea, din însăși gura sihastrului, a povestit mai pe urmă monahilor dornici de pustnicie, nu numai cele despre acest

dumnezeiesc Onufrie, ci și despre alți cuvioși, pe care i-a aflat el, umblând prin pustie. În viața de obște, zicea avă Onufrie, trăim laolaltă și unul este altuia pildă, îndemn și sprijin la nevoie, acolo săvârșim împreună cântarea bisericii, iar de flămânzim, găsim pâinea făcută și de însetăm, avem apă din belșug. De se întâmplă unuia a se îmbolnăvi, frații ceilalți îl mângâie și-l îngrijesc și toți slujim, unii altora, din dragoste pentru Hristos. Dar noi, cei ce pătimim în pustie, suntem lipsiți de toate acestea. Căci cine să-l mângâie, de i se întâmplă vreo mâhnire? La boală, cine să-i poarte de grijă și să-i slujească? Iar de-l vor încerca ispite și îndoieli, cine să-l povățuiască? Și de va flămânzi, unde va afla hrană? Și de va înseta, unde va găsi izvor? Pentru aceea, fără de asemănare este osteneala acestora, care trăiesc singuratici în pustie. Dar s-a aprins în

sufletul meu, zise Onufrie, dorința neclintită de a merge în pustie și de a duce acolo o asemenea viață, plină de lipsuri și de grele osteneli pentru Hristos. Și luându-mi puțină pâine, pentru patru zile, și după îndelungată cale, am văzut o peșteră. M-am apropiat și am zis la ușă: "Binecuvântează, părinte." Și a ieșit un bătrân cu chip sfințit. Am făcut metanie, iar el m-a îmbrățișat cu dragoste. Iar după câteva zile, mi-a zis: "Scoală-te, fiule, să te duc în altă peșteră, ca într-însa să viețuiești singur." Și aici, în acest loc, viețuiesc de șaiezeci de ani.

Iar singurătatea i-a pregătit sufletul pentru cele mai scumpe descoperiri ale Duhului Sfânt. Acolo el a găsit pacea inimii și acele bucurii rupte din bucuria cerească. Nemulțumit a se ruga numai pentru nevoile sale, el făcea rugăciuni fierbinți pentru Biserică și pentru necazurile oamenilor din lume. Trăia din osteneala mâinilor sale, hrănindu-se din roadele unui smochin din apropiere. Și a murit chiar atunci când Pafnutie era acolo. Deci, l-a îngropat Pafnutie la locul acela și îndată a văzut prăbușindu-se coliba, uscându-se smochinul și secând apa izvorului. Dumnezeuului nostru, slavă!

Petru Atonitul a fost de neam grec, cu rânduiala ostaș. Și luptându-se în război cu turcii, a fost biruit, prins viu și dus în temnița din Samara, ferecat cu grele lanțuri. Și scăpând el prin mijlocirea Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, tot prin a lui povățuire, s-a dus la Roma, unde papa l-a îmbrăcat în schima îngerească. Deci se ruga lui Dumnezeu cu de-adinsul, ca să fie povățuit la un loc liniștit, spre a petrece acolo rămășița vieții sale, cu liniștea cea desăvârșită, precum se făgăduise Domnului. Deci, într-una din nopți, a văzut fericitul pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu și pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, adeseori rugând-o și zicând: "Unde poruncești Stăpână, ca să-și petreacă robul tău, Petru, rămășița vieții, precum a făgăduit?" Deci, Aparatoarea lumii a răspuns: "În Muntele Atonului îmi este plăcut să rămână el, căci pe acest munte l-am ales, spre moștenirea mea și pe cei ce trăiesc acolo îi voi ocroti." Deci, deșteptându-se, Cuviosul a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu și ale Sfântului Nicolae. Pentru care s-a dus el în Sfântul Munte al Atonului și cercetând toate cele de acolo, a aflat o peșteră întunecoasă, plină de târătoare veninoase, pe care numai cu rugăciunea le-a izgonit de acolo. Și a petrecut în ea ca un om fără de trup, neavând cu sine nimic, decât hainele cu care

era îmbrăcat. Dar cu vremea și acestea stricându-se, petrecea gol. Deci, hrana sa, la început erau ierburile, care odrăsleau în preajma peșterii și ghindă. Mai în urmă însă, prin folosința Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrana cerească, aducându-i-se aceasta de către îngeri, la patruzeci de zile. Deci fericitul, cu această netrupească petrecere viețuind pe pământ cincizeci și trei de ani și multe ispite suferind de la urătorul de bine, satana, s-a mutat către Domnul. Pe acesta, un oarecare vânător aflându-l viu încă, dar aproape de sfârșit, a luat cinstitele sale moaște, după adormirea sa și povățuit de Dumnezeu, le-a adus la mănăstirea numită a lui Clement și acolo a așezat această comoară. De aici, luându-le niște monahi și urcându-se pe o corabie, s-au dus pe mare, la un oarecare sat din preajma Traciei, numit Ficoman și acolo a ramas această mare și neprețuită comoară, fiind bine primită și cinstită și de episcopi și de popor, izvor de minuni fiind de-a pururea celor ce cu credință se apropie de ele.

18 Iunie 2016: Sfinții Mucenici Leontie, Ipatie și Teodul

Sfântul Leontie era cu neamul din Elada și fiind om mare la trup și puternic, s-a făcut ostaș. A fost și în războaie și s-a luptat vitejește și de multe ori s-a întors cu izbândă. Și fiind el om cuminte și cu înțeleaptă socotire, a fost răsplătit cu semne de dregător. Deci aflându-se el în Tripoli, din Africa, primea pe cei săraci cu dragoste și îi ospăta cu mese împărătești și se închina lui Dumnezeu, cinstit și curat. Despre aceasta prinzând de veste stăpânitorul Feniciei, a trimis la el pe Ipatie, tribunul, cu alți doi ostași, dintre care pe unul îl chema Teodul. Deci mergând pe cale, Ipatie tribunul, a fost cuprins de friguri și a auzit un glas ce-i venea de Sus și arătându-se lui un înger, îi porunca ca, dacă vrea să se izbăvească de boală, să cheme de trei ori în ajutor, pe Dumnezeul lui Leontie. Dar glasul acela l-a auzit și Teodul. Deci ajungând la Tripoli, au fost primiți de Leontie însuși, fără să știe ei cine este acela care i-a primit. Și întrebându-l despre Sfântul Leontie, se prefăceau că sunt prietenii lui și ai credinței lui. Deci Sfântul le-a spus că el este Leontie, robul lui Hristos, și că se ferea de cei pe care ei îi numesc dumnezei. Și auzind acestea, tribunul Ipatie și Teodul au căzut înaintea Sfântului, cerând de la dânsul har, ca să fie și ei robii lui Hristos. Deci rugându-se Sfântul pentru dânsii, a venit un nor de apă din cer, care i-a botezat și i-a luminat, iar Leontie i-a îmbrăcat cu haine albe. De aceste lucruri tulburându-se necredincioșii, le-au vestit pe toate dregătorului Adrian. Și acesta venind în cetate, a trimis îndată un ostaș să prindă pe Leontie, pe tribunul Ipatie și pe Teodul și să-i arunce în temniță, până la cercetare.

Iar a doua zi scoțându-i din temniță, i-a adus înaintea lui și-i îndemna să se despartă de credința lor în Hristos. Dar n-a putut să-i înduplece. Drept aceea a poruncit să-l spânzure pe Sfântul Ipatie de un lemn și să-l strujească cu unelte ascuțite, iar pe Sfântul Teodul să-l bată cu săbii de lemn. După aceasta li s-au tăiat capetele cu securea, iar marele Mucenic Leontie, mai

întâi a fost bătut cu toiege și neținând seama de făgăduințele cele amăgitoare ce-i făcea tiranul, ba încă luându-l și în răs, după ce a fost spânzurat și strujit, a fost legat de patru stâlpi și bătut până ce și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Mucenicul lui Hristos Leontie și-a săvârșit pătimirea sa în ziua de 18 Iunie, ținând puterea Romei Vespasian împăratul (69-79), iar peste noi împărășind Domnul nostru Hristos, Căruia să-I fie slava, dimpreună și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

26 Iunie 2016: Sfântul Cuvios David din Tesalonic

Acest fericit părinte David s-a născut și a crescut în strălucita cetate a Tesalonicului. Și din pruncie supunându-și poftele trupului cu înfrânarea și curăția, s-a arătat ca un înger în trup, strălucind ca un luceafăr. Asemenea și-a părăsit prietenii și averea, pe care a împărțit-o săracilor și a mers la mănăstirea Cunuliaton, unde s-a făcut monah. Deci a rămas acolo, nevoindu-se în post și rugăciune și păzind toată fapta bună, iubind mai ales înfrânarea și smerenia, ca unul ce socotea că traiul îmbelșugat aduce trândăvia sufletului, iar alergarea după laude întunecă și risipește faptele cele bune. Citind fără odihnă minunatele fapte și pătimiri ale Sfinților, se minuna de puterea credinței lor și se osândește pe sine, socotindu-se nevrednic și slab în sufletul său. Aflând din acele cărți că stăpânindu-și trebuințele cele trupești, dobândeau Sfinții tărie de nezdruccinat pentru sufletul lor, tânărul călugăr nazuia să le urmeze pilda, înfrânându-și pornirile pământești și căutând a crește în dragostea pentru cele duhovnicești. Iubea cu deosebire viața Sfântului Simeon și îndelunga răbdare a Sfântului Daniil Stâlpnicul. Așa a crescut în inima Cuviosului David hotărârea de a se face urmașul acestora.

Drept aceea, făcându-și cuib într-un migdal, ca o pasăre ce cântă, din acel loc bucura pe toți prin cuvintele sale, legându-se să nu coboare de acolo trei ani. Și răbda cu vitejie gerul și viscolul, ploaia și arșita soarelui. Și cu cât își chinuia mai mult trupul, cu atât cobora în sufletul său mai multă liniște și pace. Și s-a îmbogățit astfel cu lucrarea minunilor. Iar când s-au împlinit trei ani, ucenicii i-au ridicat o chilie și a fost multora povățuitor. Primind a merge la Constantinopol ca trimis, cu cererea cetății sale, fericitul David a minunat pe marele Iustinian împăratul prin înțelepciunea cuvântului său și cu nepătimirea cea mai presus de fire a trupului său. Că luând în mână sa cărbuni aprinși și tămâind pe împăratul, focul nu-i ardea mâna. Și și-a aflat obștescul sfârșit pe drumul de întoarcere, cu vestea bună a dobândirii celor cerute de tesalonicienii săi, de la împărat. Dumnezeuului nostru slavă! Amin!

EVENIMENTE PAROHIALE

Duminică, 1 Mai 2016, de Praznicul Învierii Domnului, s-a împărțit lumina la miezul nopții, după care s-a săvârșit slujba Învierii în pridvorul Bisericii, în prezența numeroșilor credincioși, veniți nu numai din împrejurimile Wellingtonului, ci și din locuri mai îndepărtate.

După slujba Învierii, a urmat Utrenia Sfințelor Paști și Sfânta Liturghie.

În jurul prânzului, credincioșii Parohiei noastre prezenți în număr destul de mare, au avut deosebita bucurie de a participa la Vecernia din ziua Sfințelor Paști, numită popular „a doua Înviere”, care a fost slujită de Prea Sfințitul Părinte Mihail, Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă, împreună cu părintele Nicolae.

În timpul Vecerniei s-a citit Sfânta Evanghelie, în care se prezintă episodul vestirii Învierii Domnului de către ceilalți Apostoli lui Toma, celui neîncrezător, în limbile Română, Engleză, Greacă și Italiană. După încheierea slujbei, toți cei prezenți au luat parte la o agapă frățească, cocnind ouă roșii, gustând bucate tradiționale românești și bucurându-se din plin de marea Sărbătoare a Învierii Domnului, care este învierea întregului neam omenesc!

Vineri, 6 Mai 2016, de Sărbătoarea Izvorului Tămăduirii, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Slujba Aghiasmei celei Mici. Credincioșii prezenți au gustat și au luat și acasă apa sfințită, pentru sănătate trupească și sufletească și pentru binecuvântarea caselor.

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Nu te lăuda cu ziua de mâine, că nu știi la ce poate da naștere. Să te laude altul și nu gura ta, un străin și nu buzele tale. Piatra este grea și nisipul cu anevoie de ridicat; însă furia nebunului este mai grea decât amândouă. Întărâtarea este crudă și mânia aprigă, dar tăria pizmei cine o va putea îndura? Mai mult prețuiește o dojană pe față decât o dragoste ascunsă. De bună credință sunt rănila pricinuite de un prieten, iar sărutările celui ce te urăște sunt viclene. Sătulul calcă mierea în picioare, iar flămândului tot ce este amar (i se pare) dulce. Ca o pasăre gonită din cuibul ei, așa este omul izgonit din casa sa. Untdelemnul și miresmele înveselesc inima, dar tot așa de dulci sunt sfaturile unui prieten care pornesc din suflet. Pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău nu-i părăsi; în casa fratelui tău nu intra în ziua restriștii tale. Mai bun e un vecin aproape de tine, decât un frate departe. Fii înțelept, fiul meu, și bucură inima mea, ca să pot răspunde celui ce mă clevește. Înțeleptul vede

nenorocirea și se ascunde, cei proști dau peste ea și îndură necaz. Ia-i haina căci s-a pus chezaș pentru altul și cere-i zălog din pricina celor străini. Celui ce binecuvântează pe prietenul său cu glas mare dis-de-diminează, i se socotește ca un blestem. Un jgheab care curge în vreme de ploaie și o femeie arțăgoasă sunt la fel; cel care vrea s-o oprească oprește vânt și mâna lui cea dreaptă parcă ar ține în ea untdelemn. Fierul cu fier se ascute și un om ascute mânia altui om. Cel ce păzește un smochin mănâncă din rodul lui, iar cel ce păzește pe stăpânul său va fi răsplătit cu cinste. Precum nu se aseamănă față cu față, tot așa inima unui om cu inima altuia. Iadul și adâncul nu se pot sătura, tot așa și inima omului e de nesăturat. În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, iar omul se prețuiește după numele cel bun. Chiar dacă vei pisa în piuliță (piuă) cu pilugul pe cel nebun, întocmai ca pe boabe, tot nu-l vei despărți de nebunia lui. Sânguiește-te să-ți cunoști oile tale și ia seama la turma ta, că bunăstarea nu dăinuiește de-a pururi și nici bogăția din neam în neam. Când iarba s-a trecut și pășunea s-a isprăvit și fânul de pe dealuri s-a strâns, tu ai miei pentru îmbrăcăminte și țapi ca să plătești pășunea; și laptele de capră îl ai cu îndestulare, pentru hrana casei, și merinde pentru slujnicele tale.

Cel nelegiuit fuge fără ca nimeni să-l urmărească, iar dreptul stă ca un pui de leu fără grijă. Din pricina greșelilor unui om silnic se ivesc certuri, iar omul iscusit le stinge. Un om bogat, care asuprește pe cei săraci, e ca ploaia care trânteste tot la pământ, iar pâinea nu se face. Cei ce părăsesc legea ridică în slăvi pe păcătoși, iar cei ce o păzesc se aprind împotriva lor. Oamenii răi nu pricep nimic din ceea ce e drept, iar cei ce caută pe Domnul înțeleg tot. Mai de preț e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat. Cel ce păzește legea este un fiu înțelept, iar cel ce se întovărășește cu clevetitorii face rușine tatălui său. Cel ce își sporește averea lui, prin dobândă și prin camătă, adună pentru cel ce are milă de săraci. Cel ce își oprește urechea de la ascultarea legii, chiar rugăciunea lui e urăciune. Cel ce rătăcește pe cei drepti pe o cale rea va cădea în groapa (pe care a săpat-o); cei fără prihană vor fi fericiți. Omul bogat este înțelept în ochii lui, dar cel sărac și priceput îl dovedește cu mintea. Când dreptii biruiesc e mare sărbătoare, iar când cei fără de lege ies la iveală, oamenii se ascund. Cel ce își ascunde păcatele lui nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit. Fericit este omul care se teme totdeauna, iar cel ce își învârtosează inima lui va cădea în nenorocire. Leu

care răcnește și urs flămând este cel rău care stăpânește peste un popor sărac. Stăpânitorul cel lipsit de venituri este mare asupritor; cel ce urăște câștigul (nedrept) va trăi multă vreme. Un om pe care îl îngreuiază sângele unui ucis fuge până la groapă; nimeni să nu-l oprească! Cel ce umblă fără prihană va fi mântuit, iar cine apucă pe căi strâmbe va cădea într-o groapă. Cel ce lucrează pământul lui se va îndestula de pâine, iar cel ce umblă după lucruri de nimic se va sătura de sărăcie. Omul credincios va fi încărcat de binecuvântări, iar cine zorește să ajungă bogat nu va rămâne nepedepsit. Nu este bine să te uiți la fața omului, căci pentru o bucată de pâine cineva poate să greșească. Omul lacom se grăbește să se îmbogățească, dar nu gândește că lipsa va veni peste el. Cel care ceartă pe un om va avea mai multă mulțumire decât cel care-l lingusește. Cine despoaie pe tatăl său și pe mama sa și zice: "Nu-i păcat!" este tovarăș cu făcătorul de rele. Omul lacom ațâță cearta, iar cel ce nădăjduiește în Domnul va fi îndestulat. Cel ce își pune nădejdea în inima lui este un nebun, iar cel ce se conduce după înțelepciune, acela va fi mântuit. Cine dă la cel sărac nu duce lipsă; iar cine își acoperă ochii lui va fi mult blestemat. Când nelegiuții ies la iveală, oamenii se ascund, iar când ei pier, se înmulțesc cei dreți.

Un om pedepsit îndelung și tare la cerbice va fi într-o clipă zdrobit și fără vindecare. Când dreții domnesc se bucură poporul și, când stăpânesc cei fără de lege, suspină. Cine iubește înțelepciunea bucură pe tatăl său, iar cine umblă cu desfrânatele își prăpădește averea. Un conducător prin dreptate face să propășească țara, iar cel ce pune dări grele o ruinează. Omul care lingusește pe prietenul său întinde cursă pașilor lui. Pe calea celui rău este întins un laț, dar dreptul trebuie să fugă și să salte de bucurie. Omul drept se îngrijește de pricina celor sărmani; celui fără de lege nu-i pasă de ei. Batjocoritorii răscoală cetatea, iar cei înțelepți potolesc mânia. Când un înțelept se ceartă cu un nebun, fie că se supără, fie că râde, nu-și pierde cumpătul. Oamenii setoși de sânge urăsc pe cel fără prihană, iar cei dreți ocrotesc viața lui. Nebunul face să izbucnească pornirea lui pătimașă, iar înțeleptul își înfrânează mânia. Când un conducător ascultă de cuvinte mincinoase, toți slujitorii săi sunt răi. Săracul și cu cel ce asuprește pe cei săraci se întâlnesc; Cel ce luminează ochii amândurora este Domnul. Un conducător care judecă cu dreptate pe cei săraci își întărește scaunul lui pe veci. Varga și certarea aduc înțelepciune, iar tânărul care este lăsat (în voia apucăturilor lui) face rușine maicii sale. Când cei fără de lege domnesc se înmulțesc răutățile, iar dreții vor vedea (cu bucurie) prăbușirea lor. Mustă pe fiul tău și el îți va fi odihnă și îți va face plăcere sufletului tău. Fără vedenie de prooroc poporul e fără stăpân, dar fericit este cel care păzește legea! Sluga nu se îndreaptă numai cu povețe, fiindcă, deși pricepe, însă nu ascultă. Dacă vezi un om care se zorește la vorbă, atunci pentru un nebun e mai multă nădejde decât pentru el. Dacă (vreun stăpân) dezmiardă din copilărie pe robul său, acesta ajunge la sfârșit să se creadă fiu. Un om mândru ațâță cearta și cel aprig săvârșește multe păcate. Mândria umilește pe om, iar de cinste are parte cel smerit. Cel ce împarte cu hoțul își urăște sufletul lui, fiindcă aude blestemul, dar nu zice nimic. Teama de oameni duce la căderea în cursă, dar cel ce nădăjduiește în Domnul stă la adăpost. Mulți caută fața stăpânitorului, dar dreptatea omului vine de la Domnul. Omul nedrept este urâciune pentru cei dreți, iar cel drept este o urâciune pentru cei răi." (Pilde 27. 1 – 27; 28. 1 – 28; 29. 1 – 27)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Foi de napolitane cu cremă de caramel și nuci

Ingrediente:

- 200 gr. nucă măcinată;
- 250 gr. margarină;
- 250 ml. lapte;
- 600 gr. zahăr;
- 4 ouă;
- 2 linguri de făină;
- esență de rom.
- foi de napolitane

Mod de preparare:

Amestecăm ouăle cu laptele și făina. Se pune zahărul într-o cratiță la caramelizat; după ce s-a topit zahărul și s-a maronit ușor, se adaugă untul; lăsăm 2-3 minute, apoi punem amestecul făcut anterior, nuka și mai lăsăm să fiarbă câteva minute până se îngroașă puțin. Luăm de pe foc și adăugăm esența de rom. Se împarte în trei părți.

Se pune prima foaie de napolitană, prima parte de cremă, a doua foaie, a doua parte de cremă, cea de-a treia foaie, ultima parte de cremă și ultima foaie de napolitană. Se presează puțin și se pune o greutate peste foi; lăsăm până a doua zi pentru să se muia foile. Se taie după preferință.

Poftă bună!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

PROVERBE ȘI ZICĂTORI

„A face cruce în tavan.” Vedem destui oameni care sar în sus de bucurie, atunci când primesc ceva dorit sau realizează ceva, fără să se gândească la Cine i-a binecuvântat. Alții, cu recunoștință, își fac cruce, pentru a mulțumi Celui care dăruiește orice binecuvântare. Iar alții, fac cruce în tavan, pentru a-și aminti binecuvântarea primită chiar și atunci când se pun în așternut, sau când deschid ochii în zorii zilei.

„A face cuiva hatârul.” Aproape toți știm ce înseamnă „hatâr”, chiar dacă este cuvânt împrumutat în limba Română. Noi ne bucurăm foarte mult când cineva ne împlinește vreo dorință, sau ne face vreun favor. Ar fi bine ca și noi să facem mai departe ce au făcut alții cu noi, ca să nu-i uităm pe binefăcători și pentru a „merita” și altă dată să ni se împlinească dorințele.

„A face cum îl taie capul.” Această vorbă ne duce cu mintea la cei care taie capul rațiunii, atunci când întreprind vreo acțiune din imbolduri omenesti. Imaginându-ne o rațiune cu capul tăiat, nu este o imagine prea plăcută. Să fim totuși prevăzători și să nu tăiem capul rațiunii atunci când acționăm, pentru a nu o transforma în i-rațiune.

„A face din cal măgar și din țânțar armăsar”. Acest lucru se întâmplă cu cei „bolnavi de ochi” și nemulțumiți de ceea ce au sau li se oferă. Dacă cineva le face vreun bine, nu „văd” prea bine sau mare acel lucru, micșorând cabalina la scara asinului. Iar dacă cineva le aduce vreo mică ofensă, din cauza „suferinței ochilor”, văd acel lucru mărit (multiplicat) de atâtea ori, încât insecta devine cabalină.

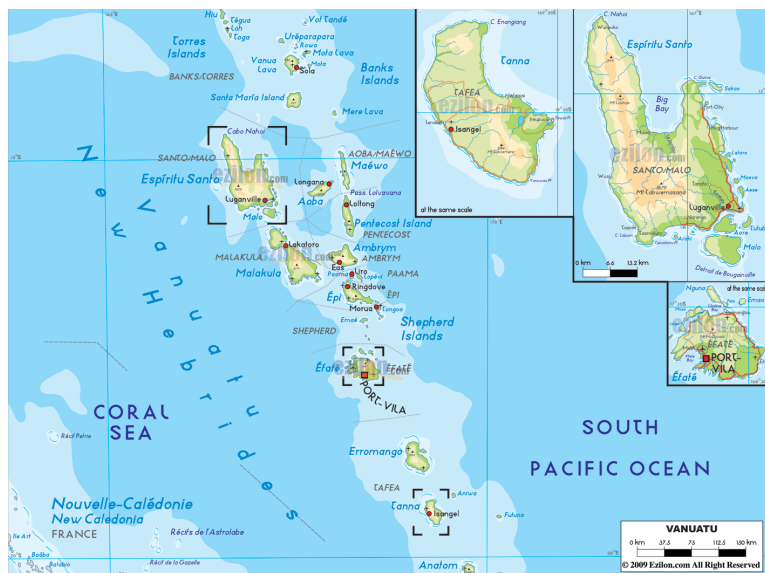
„A face ochi dulci cuiva”. Ne amintim din copilărie nenumăratele ocazii când făceam ochi dulci părinților pentru a primi „ceva bun”. Obiceiul din copilărie nu se uită nici la bătrânețe. Dar trebuie să avem grijă cui facem ochi dulci și cine ne face ochi dulci: să nu ajungem păcălicii păcăliți!

„A face pe cineva cu ou și cu oțet”. Oul și oțetul se folosesc pentru a drege ciorba și se pun imediat după ce se oprește focul. Numai că dacă vrem să aplicăm aceeași metodă și în cazul oamenilor, rezultatele sunt total opuse. Și este normal să fie așa, pentru că și noi reacționăm pe măsură, atunci când cineva vrea să ne „dreagă” cu tot felul de „mirodenii” urâte pentru nas dar și pentru ... urechi.

DESPRE ȚĂRILE DIN OCEANIA

Vanuatu

Capitală: Port Vila 17°45'S 168°18'E.

Limbi oficiale: Bislama, Engleza, Franceza.

Suprafață totală: 12,200 km² (locul 156).

Populație: (estimare) 199.414 (locul 172).

Republica Vanuatu este o țară insulară situată în Oceania. Arhipelagul se află la 1.750 km distanță de Australia.

Melanezienii locuiesc pe insulele care alcătuiesc în prezent

Vanuatu încă din anul 1300 î.Hr. În anul 1606, în arhipelag a sosit primul alb: exploratorul portughez Pedro de Queirós.

Geografie. Lanțul de insule care intră în componența acestui stat, situat la nord - est de Noua Caledonie, se întinde pe o distanță de aproximativ 800 km. Cele mai mari dintre cele treisprezece insule principale ale arhipelagului sunt Espiritu Santo (4.900 km²), Malekula (2.023 km²), Efate (923 km²) și Erromango (894 km²). În afară de acestea, Vanuatu mai dispune de aproximativ 70 de insule mai mici. Arhipelagul își datorează existența vulcanilor (în vecinătatea sa au fost descoperite chiar două conuri submarine).

Clima. Este tropicală și subtropicală umedă, cu temperaturi medii multianuale de +27 °C în Ianuarie și +23 °C în August. Cantitatea medie multianuală de precipitații este între 1.500 și 2.500 mm.

Port Vila. Este capitala și principalul oraș al statului Vanuatu. Conform recensământului din 1999, Port Vila are 29.356 locuitori. Orașul se află în sud-vestul insulei Éfaté, la malul unui mic golf. Este principalul centru economic și comercial al țării și aeroportul și portul său sunt cele mai importante din Vanuatu.

Zona pe care se află situat orașul Port Vila a fost locuită încă din cele mai vechi timpuri de către populația melaneziană. Lângă oraș în situl arheologic Teouma, în 2004 s-au descoperit 25 de morminte aparținând culturii lapita, precum și vase ceramice datând din secolul XIII î.e.n.. În 1606 au ajuns pe insulă primii europeni conduși de Pedro Fernández de Quirós și Luis Váez de Torres. În secolul XIX insulele se numeau Noile Hebride și erau controlate de către britanici, dar

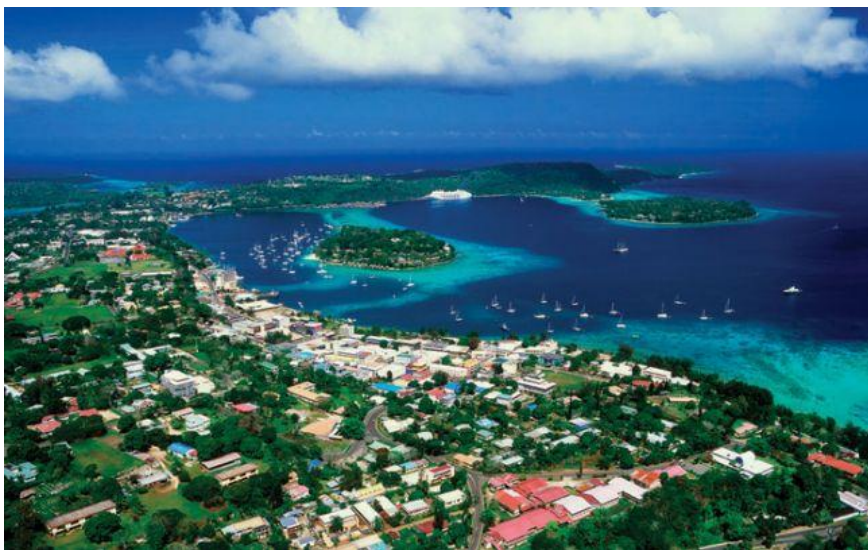
după 1880 controlul a fost preluat de către francezi, care au început să exploateze insula, folosindu-se de mâna de lucru de aici pentru minele sale de pe insula Noua Caledonie. Orașul a fost întemeiat de către un cetățean francez, Ferdinand Chevillard, care a defrișat terenul pentru a crea cea mai mare plantație de pe insulă, însă în loc de aceasta a luat ființă orașul care la acel moment purta numele de Franceville, care și-a și declarat independența la data de 9 august 1889.

Principalele ramuri ale industriei care s-au dezvoltat în oraș sunt: turismul, pescuitul și agricultura. Orașul dispune de un port important.

Țara încă depinde în oarecare măsură de ajutorul extern acordat de Australia și Noua Zeelandă în domeniul calificării personalului medical și întreținerii spitalelor, iar începând cu anul 2000 a primit ajutor extern din partea Chinei și Japoniei în privința recoltării deșeurilor, în reabilitarea centrelor de sănătate și de învățământ, de creare a șoselelor, etc.

După recensământul din 1999, orașul numără 29.356 locuitori, dar cifra reală actuală ajunge în jurul a 38.000 de locuitori. Melanezienii formează majoritatea populației din Port Vila, cu mici

minorități compuse din: polinezieni, asiatici și europeni. Populația, din punct de vedere religios, e alcătuită din peste 90% creștini aparținând mai multor biserici, printre care cele mai importante numeric sunt: biserica prezbiteriană, biserica anglicană, biserica romano-catolică, biserica adventistă de ziua a 7 – a, biserica Melaneziei. Datorită

activității misionare lumea poartă îmbrăcăminte foarte conservatoare și discretă.

Limba vorbită în mod obișnuit în oraș este Bislama; pe lângă aceasta se mai vorbesc de asemenea și alte limbi indigene, Engleza sau Franceza, dar în mod izolat.

Clima orașului este tropicală, cu umiditate crescută și căldură puternică care este combătută doar de briza mării. Anotimpul călduros ține din Noiembrie până în Mai, când cad și cele mai multe ploi. Din Iunie până în Septembrie se mai răcorește puțin cu temperaturi medii diurne de 26° și nocturne de 20°. Port Vila se găsește în arealul unde suflă vânturile alizee și de aceea e predispusă la uragane între lunile Decembrie și Aprilie.

COLTUL COPILĂRIEI

Fii cuminte, copile drag!

Fii cuminte, drag copile,
Poartă-te frumos și bine!
Căci la om, buna purtare,
Este ca la pom: o floare.
Fii cuminte, că-ți stă bine!

Fii cuminte, fără ură
Și cu cei mai mici ca tine!
Dă răspuns la întrebare,
Blând și fără supărare!
Fii cuminte, că-ți stă bine!

Când vei fi cu fiecare,
Blând, cuminte și voios,
Toți te vor vorbi de bine,
Și-or privi cu drag la tine!
Fii cuminte, că-i frumos!

Copilăria

Copilăria este un cuib frumos de vise
În care doar o dată încap cu-adevărat,
Cu cântece și jocuri și cu povești promise,
Cu râsul și cu plânsul, cu gândul meu curat.

Aici vin anotimpuri cu tainice comori
Și păsări minunate să-mi cânte-ntâia oară,
Aici trăiesc de-a pururi grădinile cu flori
Și dorul de lumină cu mine se măsoară.

Aici vin căprioare cu rouă să se-adape
Când soarele se-ascunde în ramuri de cais,
Aici se joacă peștii în limpezimi de ape,
Cu stelele și luna în nopțile de vis.

Copilăria este un joc de-a căutarea
Pe care doar o dată îl joc cu cei din jur.
E râsul și izvorul, e muntele și marea,
E cântecul iubirii amețitor și pur.

Copilăria este o pulbere de stele
Pe care doar o dată o port pe fruntea mea
Și care mă îndeamnă să mă întrec cu ele
Și să mă simt în zborul acestui joc, o stea.

Nimic nu e posibil în vise și în viață,
Fără acestea toate cuprinse la un loc.
Copilăria mea e școala ce mă-nvață
Că jocul este viață, dar viața nu e joc!

Păpușă din fire de ață

Aveți nevoie:

- o bilă de lemn, cu un canal larg;
- un ghem de ață;
- o sârmă subțire;
- o foarfecă ascuțită.

Pentru început, luați o bucată de carton lată și înfășurați ața, cât se poate de multă. Scoatem ața de pe carton, va avea o formă de

cuculă. Introducem sârma prin centrul aței și îndoim sârma. Introducem sârma prin canalul bilei de lemn și tragem cu forță firele de ață, partea de sus trebuie să fie mai scurtă decât cea de jos. Cu foarfeca tăiați buclele sus și jos. Aranjați pe cât posibil "podoaba capilară", ca și cum ați tunde un ciucure. Împărțiți partea de jos în patru părți egale, apoi împlețiți mâinile. Pentru picioare, împlețiți întâi corpul, și reîmpărțiți firele în jumătate. Abia apoi se împletesc picioarele. După împletire, se leagă și se taie frumos.

O a doua variantă, mai simplă, este să legați pur și simplu firele, ca mâini și picioare. Dacă bilele nu sunt deja decorate, puteți lipi ochișori și guri.

Spor la joacă!

Cerul plin de stele

Aveți nevoie de:

- două bețe de frigărui sau două bețe lungi, drepte;
- fire de ață aurii;
- foarfecă;
- lipici sau scotch;
- hârtie aurie, argintie.

Decupează stelute de diferite mărimi din hârtiile aurii și argintii. Apoi, taie fire de ață aurii de diferite lungimi și lipește stelutele la diferite distanțe. Ia două bețe de frigărui sau bețe lungi și drepte și lipește-le în formă de X. Leagă firele cu stelute de cele două bețe. Așa poți decorați de o lampă sau pune-o în orice alt loc luminos, pentru a o vedea în toată splendoarea ei.

Spor la joacă!

LA MULȚI ANI TUTUROR COPIILOR!!!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SFATUL MEDICULUI

Plantele Medicinale

Dafinul sau Laurul, este un arbust din ale cărui fructe se extrage untul de dafin, ingredienta majoră la prepararea numeroaselor unguente. În antichitate din frunzele de laur se făceau cununi pentru învingători. În ziua de astăzi, dafinul este întrebuințat ca remediu în medicina naturistă, dar și pentru efectele lui ca și condiment, care nu poate lipsi din bucătăriile oamenilor. Dacă frunzele de dafin sunt folosite în cantități mari, ele produc vomă.

Frunzele de dafin:

- constituie un antiseptic intestinal,
- previn fermentațiile din tubul digestiv și combat bronșita cronică.

Frunzele de dafin sunt de obicei folosite în gastronomie, la ciorba de fasole, deoarece aceasta produce deranjamente la stomac, făcând-o mai digestivă. Dafinul constituie un remediu excelent în tratarea:

- anorexiei,
- beției (poate fi utilizat și împotriva alcoolismului),
- gastralgiilor, gripei,
- infecțiilor intestinale, orale, laringitei,
- reumatismului, spasmelor.

Tratamente naturale cu dafin:

Ceaiul de dafin se bea sub formă de înghițituri mici, pe parcursul unei zile. Acesta are efect asupra:

- afecțiunilor nervoase, orale, ale căilor respiratorii,
- reumatism cronic, otrăviri.

Pentru calmarea diferitelor dureri se poate folosi uleiul preparat din 100 g. de frunze de dafin mărunțite și adăugate într-o sticlă, umezite cu alcool. După o zi, peste frunze se pune un litru de ulei, iar după 4-6 săptămâni se strecoară.

Dovleacul. Este utilizat cu succes atât în medicina naturală, cât și în alimentație. În general dintre părțile componente ale dovleacului, sunt folosite: semințele (conțin lecitină, enzime cu proprietăți antihelminitice cu efect împotriva teniei și ascarizilor); pulpă care conține vitaminele A, B, C și săruri minerale. Dacă pacienții au probleme renale, intestinale, suferă de artrită sau reumatism, li se recomandă a consuma pulpă de dovleac în mâncare. Pulpă de dovleac poate fi folosită și ca uz extern pentru a se trata înțepăturile de insecte și arsurile.

Semințele de dovleac, după părerea multor specialiști în domeniul tratamentelor naturale, constituie un excelent calmant care reduce insomniile și infecțiile căilor urinare. Semințele de dovleac pot fi folosite și ca uz extern; astfel, utilizate sub formă de cataplasme, ajută la vindecarea inflamațiilor, arsurilor și plăgilor atone.

Tratamente naturale cu dovleac:

Pentru a obține un efect laxativ în cel mai ușor mod, se recomandă a se bea dimineața înainte de micul dejun 100 ml. de suc de dovleac. În vindecarea prostatei și a prostatitei, efecte benefice au semințele de dovleac. Din acestea, după ce sunt mărunțite cu ajutorul unei mașini de tocat se prepară un ceai, din care se recomandă a se bea două-trei căni pe zi, timp îndelungat pentru un efect de succes. Semințele de dovleac decojite și mărunțite, dacă se vor administra cu miere, vor ajuta la eliminarea viermilor intestinali. Persoanele care suferă de diabet sau afecțiuni cardiovasculare dacă au în dieta lor supe sau mâncăruri cu dovleac crud, se vor vindeca mult mai repede.

Dudul este un arbore ale cărui frunze sunt utilizate cu succes în terapiile naturiste. De-a lungul timpului, dudul a fost cunoscut sub mai multe denumiri populare, printre care cele mai folosite sunt: agud, iagod, mură, frăgar. Dudul avea mai multe întrebuințări în tradiția populară: frunzele constituiau hrana viermilor de mătase; duplele puse la fermentat erau folosite pentru producerea țuicii; ceaiul din frunze de dud era utilizat în vindecarea bolilor de ficat; din dud negru, coaja ramurilor strânsă primavara, se fierbea, apoi se îndulcea cu zahăr, după care se lua dimineața pe stomacul gol, pentru tratarea contra teniei.

Compoziția dudelor:

- tanin, antocianozide,
- vitamina C, materii peptice grase,
- săruri, face ca acesta să fie un bun și eficient laxativ, dacă sunt mâncate pe stomacul gol.

Fructele de dud au de asemenea și o proprietate tonică, răcoritoare, depurativă.

Dudul este utilizat ca remediu excelent în tratarea:

- afecțiunilor pulmonare,
- aftelor, ulcerului gastric și duodenal,
- afecțiunilor gâtului, diareei (frunze de dud), diabetului, enteritei cronice,
- stomatitei, teniilor (scoarța), asteniei (frunze de dud).

Tratamente naturale cu dud:

Fructele de dud, dacă se consumă dimineața 200 g. pe stomacul gol, timp de 10 zile, vor curăța organismul de toxine. De asemea sucul din fructe coapte de dud, datorită acidului citric pe care îl conține, este considerat un remediu excelent în tratarea aftelor, anginelor și stomatiilor.

Siropul din duple este foarte eficient în tratarea constipației. Acesta se prepară cu ajutorul unei căni pline cu duple coapte, 2 cești de zahăr tos și un litru de apă. După ce se fierbe și dă de mai multe ori în clocotot, se recomandă ca după răcire să se depoziteze siropul de duple într-un recipient care se închide ermetic și să se păstreze într-un loc răcoros.

Ceaiul din frunze de dud dacă se bea zilnic, de trei ori după fiecare masă principală, are efect în tratarea diabetului și a diareei. Acest ceai din frunze de dud se recomandă și la tratarea enteritei cronice și contra viermilor intestinali. Coaja rădăcinii dudului este foarte utilă în tratarea ascitelor și a viermilor intestinali. Două lingurițe de coaja rădăcinii mărunțită se fierb în 300 ml. de apă până când lichidul scade la 200 ml. și astfel se obține un ceai de coajă de rădăcină.

MEDITAȚII

În zilele noastre suntem înconjurați de foarte multă informație. Iar unii susțin că informația înseamnă putere. Așa se face că aproape la tot pasul vedem oameni însetați de informație (putere), indiferent cum ar înțelege-o. Pe lângă cei însetați de putere, vedem însă și oameni care chiar au putere peste ceilalți, putere dată de mulțimea celor care îi susțin și îi acceptă de conducători. Însă demnitatea celor puternici și a oamenilor în general nu este pentru toți la fel. Adevărata față și demnitate a oamenilor se vede numai când aceștia ajung la putere și cred că în mâna lor stă puterea de a osândi sau de a elibera.

Omul și puterea

de preot Nicolae Floroiu

În zorii unei zile de rând a săptămânii,
Când stelele se sting firave și plătând,
Atunci când din așternuturi se trezesc stăpânii,
Am pornit nepăsător la cum mă lătrau câinii
Să văd ce la putere în oameni se ascunde.

Am întâlnit pe cale un om bogat, dar aspru,
Ce cu nedreptate își arăta puterea.
Dar după el un altul, cu străluciri de astru
Pe bolta dimineții a cerului albastru,
Dădea cu bogăție și oricui, mângâierea.

Mai departe însă, văzui un biet sărac,
Stând jos lângă drum și cu mâna-ntinsă.
I-am spus că-i dau putere și îl fac bogat.
Iar el sărind ca cerbul și pornind îndat',
Asprime spre săraci arătat-a însă.

- De ce cu nedreptate ești către cei săraci?
Îl întrebai mirat și foarte trist, de fel.
- Tu nu știi cine sunt și nu știi nici ce faci-
Îmi spuse printre dinți. -Tu trebuie să taci,
Căci eu am fost bogat, având slugi la castel!

La așa cuvinte am plecat îndată, cu tot cu putere,
S-o dau unui alt om ce va fi mai demn.
Și-am întâlnit un altul, ce împărțea mere
Copiilor pe cale; asta îi era singura avere!
M-am bucurat găsind mult așteptatul semn!!!

Cât vom găsi în lume un om cu suflet mare,
Oricum i-ar fi haina, bogată sau săracă,
Orice loc, oriunde, ca rupt din rai apare.
Iar nădejdea sfântă, care în veci nu moare,
Mai curat și sacru pământul poat' să facă.

Căci de când e lumea, din veacuri, s-a văzut
Cum omul își arată adevărata față,
Numai atunci când are putere sau avut.
Demnitatea însă, acum, ca și-n trecut,
E singura-i comoară în lume și în viață!

